TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. liepos 12 d.*

Byloje C-403/03

dėl *Bundesfinanzhof* (Vokietija) 2003 m. liepos 22 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. rugsėjo 29 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Egon Schempp

prieš

Finanzamt München V,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans ir A. Rosas, teisėjai C. Gulmann, J.-P. Puissochet, A. La Pergola, R. Schintgen, N. Colneric, J. Klučka, U. Lõhmus, E. Levits ir A. Ó Caoimh (pranešėjas),

* Proceso kalba: vokiečių.

generalinis advokatas L. A. Geelhoed,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs rašytines pastabas, pateiktas:

— E. Schempp, atstovaujamo advokato J. Seest,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos W.-D. Plessing ir A. Tiemann,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. G. Sevenster ir C. A. H. M. ten Dam,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos K. Gross ir R. Lyal,

susipažinęs su 2005 m. sausio 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB 12 ir 18 straipsnių išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas sprendžiant ginčą tarp E. Schempp ir *Finanzamt München V* (Miuncheno penktoji finansų inspekcija, toliau – *Finanzamt*) dėl to, kad pastaroji atsisakė išlaikymo išmokas, kurias E. Schempp sumokėjo savo buvusiai sutuoktinei, gyvenančiai Austrijoje, pripažinti specialiomis iš pajamų mokesčio atskaitytinomis išlaidomis.

Teisinis pagrindas

3 Remiantis Pajamų mokesčio įstatymo (*Einkommensteuergesetz*, toliau – EStG) 10 straipsnio 1 dalies 1 punktu, šios išlaidos yra „specialios išlaidos", kai jos nėra nei veiklos sąnaudos, nei reprezentacinės išlaidos:

„Išlaikymo išmokos, sumokėtos neribotai apmokestinamam atskirai gyvenančiam arba buvusiam sutuoktiniui, jeigu mokėtojas gavėjui sutikus pateikia prašymą sumai, per kalendorinius metus neviršijančiai 27 000 Vokietijos markių (DEM). Prašymas gali būti pateiktas tik už vienerius kalendorinius metus ir negali būti atsiimtas <...>"

4 Pagal EStG 22 straipsnio 1a punktą sumos, kurias išmokų mokėtojas gali atskaityti, pagal vadinamąjį „atitikimo" principą yra gavėjo apmokestinamosios pajamos. Tam, kad toks mokėtojas galėtų atlikti šią atskaitą, nebūtina, kad gavėjas iš tikrųjų sumokėtų pajamų mokestį nuo šių sumų. Bet kokiu atveju, padarius prielaidą, kad gavėjas turi sumokėti mokestį nuo gautų išlaikymo išmokų, pagal civilinę teisę šį mokestį turi sumokėti išmokų mokėtojas.

5 Pagal EStG 1a straipsnio 1 dalies 1 punktą:

„Buvusiam ar atskirai gyvenančiam sutuoktiniui sumokėtų išmokų sumos (10 straipsnio 1 dalies 1 punktas) taip pat gali būti atskaitytos kaip specialios išlaidos ir kai jų gavėjas yra ribotai apmokestinamas, jeigu gavėjo pagrindinė arba įprastinė gyvenamoji vieta yra kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje arba valstybėje, kuriai taikomas Europos ekonominės erdvės susitarimas. Be to, turi būti pateiktas kompetentingo užsienio valstybės mokesčių administratoriaus patvirtinimas, kad gavėjo gautos išlaikymo išmokos buvo apmokestintos <...>“

6 Pagal EStG 52 straipsnio 2 dalį ši nuostata Austrijos Respublikai taikoma nuo mokestinio laikotarpio, prasidedančio 1994 m., nes nuo tų metų sausio 1 d. ši valstybė prisijungė prie Europos ekonominės erdvės susitarimo.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

7 Vokietijoje gyvenantis Vokietijos pilietis E. Schempp po skyrybų moka išlaikymo išmokas savo buvusiai sutuoktinei, gyvenančiai Austrijoje.

8 Remdamasis EStG 1a straipsnio 1 dalies 1 punkto pirmu ir antru sakiniais, E. Schempp siekė šias išlaikymo išmokas atskaityti 1994–1997 m. mokestinių

laikotarpių deklaracijose. Visais atvejais pranešimuose apie mokesčio dydį, susijusiuose su 1994–1997 m. gautomis pajamomis, *Finanzamt* atsisakė leisti jam atlikti atskaitą motyvuodama tuo, kad jis negavo Austrijos mokesčių administratoriaus patvirtinimo, įrodančio, kad jo buvusios sutuoktinės gautos išlaikymo išmokos buvo apmokestintos Austrijoje, kaip numato to paties 1a straipsnio 1 dalies 1 punkto trečias sakinys.

9 Šiuo atveju E. Schempp negalėjo pateikti tokio patvirtinimo, nes pagal Austrijos fiskalinę teisę išlaikymo išmokos iš principo neapmokestinamos ir jų neleidžiama atskaityti. Bet kokiu atveju iš bylos medžiagos matyti, kad E. Schempp būtų galėjęs atskaityti visas savo buvusiai sutuoktinei sumokėtas išlaikymo išmokas, jeigu ji būtų gyvenusi Vokietijoje. Kalbant apie šią buvusią sutuoktinę, šiuo atveju nuo išlaikymo išmokų ji nebūtų mokėjusi jokio mokesčio, nes jos pajamos yra mažesnės nei Vokietijoje taikomas apmokestinamųjų pajamų minimumas.

10 Manydamas, kad nagrinėjamos Vokietijos normos pažeidžia EB 12 ir 18 straipsnius, E. Schempp pateikė skundą dėl *Finanzamt* pranešimų apie mokesčio dydį. Šis skundas 1999 m. liepos 27 d. Sprendimu buvo atmestas.

11 *Finanzgericht München* atmetus E. Schempp skundą dėl pastarojo sprendimo, jis pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Manydamas, kad byloje nagrinėjami klausimai susiję su Bendrijos teisės aiškinimu, *Bundesfinanzhof* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius du prejudicinius klausimus:

„1. Ar EB 12 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis draudžia EStG 1a straipsnio 1 dalies 1 punktą ir 10 straipsnio 1 dalies 1 punktą tiek, kiek juose nustatoma,

kad Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas neturi teisės atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų Austrijoje gyvenančiai savo buvusiai sutuoktinei, nors jis turėtų tam teisę, jei ji vis dar gyventų Vokietijoje?

2. Jei atsakymas į pirmąjį klausimą būtų neigiamas: ar EB 18 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia EStG 1a straipsnio 1 dalies 1 punktą ir 10 straipsnio 1 dalies 1 punktą tiek, kiek juose nustatoma, kad Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas neturi teisės atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų Austrijoje gyvenančiai savo buvusiai sutuoktinei, nors jis turėtų į tai teisę, jei ji vis dar gyventų Vokietijoje?"

Dėl prejudicinių klausimų

12 Savo klausimais prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas iš esmės klausia, ar EB 12 straipsnio pirmoji pastraipa ir 18 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad jos draudžia situaciją, kai Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamo nacionalinės teisės akto nuostatas negali iš savo šioje valstybėje apmokestinamųjų pajamų atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų Austrijoje gyvenančiai savo buvusiai sutuoktinei, nors jis turėtų į tai teisę, jei ji vis dar gyventų Vokietijoje.

13 Pirmiausia reikia nustatyti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama situacija patenka į Bendrijos teisės taikymo sritį.

14 Šiuo atžvilgiu pirmiausia primintina, kad EB 12 straipsnio pirmoji pastraipa šios Sutarties taikymo srityje, nepažeidžiant joje esančių specialių nuostatų, draudžia bet kokią diskriminaciją dėl pilietybės.

15 |Nustatant Sutarties taikymo sritį šio straipsnio prasme, jį reikia skaityti kartu su Sutarties nuostatomis apie ES pilietybę. Iš tiesų, Sąjungos pilietybe siekiama suteikti valstybių narių piliečiams esminį statusą, leidžiantį tiems, kurie yra tokioje pačioje situacijoje, reikalauti vienodo teisinio požiūrio, neatsižvelgiant į jų pilietybę ir nepažeidžiant šioje srityje aiškiai nustatytų išimčių (2001 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *Grzelczyk*, C-184/99, Rink. p. I-6193, 30 ir 31 punktai; 2003 m. spalio 2 d. Sprendimo *Garcia Avello*, C-148/02, Rink. p. I-11613, 22 ir 23 punktai ir 2005 m. kovo 15 d. Sprendimo *Bidar*, C-209/03, Rink. p. I-2119, 31 punktas).

16 Remiantis EB 17 straipsnio 1 dalimi, kiekvienas asmuo, turintis valstybės narės pilietybę, yra Sąjungos pilietis. Taigi būdamas Vokietijos pilietis, E. Schempp kartu yra ir Sąjungos pilietis.

17 Kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, EB 17 straipsnio 2 dalyje numatoma, kad ES piliečio statusas reiškia, jog jis turi Sutartyje numatytas pareigas ir teises, o tarp jų ir teisę remtis EB 12 straipsniu visose Bendrijos teisės *ratione materiae* priklausančiose situacijose (žr. 1998 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Martínez Sala*, C-85/96, Rink. p. I-2691, 62 punktą).

18 Tokioms situacijoms priskirtinos tos, kurios susijusios su Sutartyje garantuojamų pagrindinių laisvių įgyvendinimu ir tos, kurios susijusios su laisvės judėti ir apsigyventi valstybės narės teritorijoje įgyvendinimu, kaip tą numato EB 18 straipsnis (jau minėto sprendimo *Bidar* 33 punktas).

19 Nors pagal dabar galiojančią Bendrijos teisę su tiesioginiais mokesčiais susiję klausimai priklauso valstybių narių kompetencijai, jos šia kompetencija privalo naudotis nepažeisdamos Bendrijos teisės, ypač Sutarties nuostatų, susijusių su

kiekvienam Sąjungos piliečiui pripažįstama teise judėti ir laisvai apsigyventi valstybėse narėse, ir vengti bet kokios tiesioginės ar paslėptos diskriminacijos dėl pilietybės (šiuo klausimu žr. 1995 m. vasario 14 d. Sprendimo *Schumacker*, C-279/93, Rink. p. I-225, 21 ir 26 punktus bei 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *De Groot*, C-385/00, Rink. p. I-11819, 75 punktą).

20 Bet kokiu atveju iš Teisingumo Teismo praktikos taip pat išplaukia, kad EB 17 straipsnyje įtvirtinta Sąjungos pilietybe nesiekiama išplėsti Sutarties *ratione materiae* taikymo srities vidaus situacijoms, neturinčioms jokio ryšio su Bendrijos teise (1997 m. birželio 5 d. Sprendimo *Uecker ir Jacquet*, C-64/96 ir C-65/96, Rink. p. I-3171, 23 punktas ir jau minėto sprendimo *Garcia Avello* 26 punktas).

21 Vokietijos ir Nyderlandų vyriausybių manymu, pagrindinėje byloje nagrinėjama būtent tokia situacija. Iš tiesų šalis, kuri remiasi EB 12 straipsniu, tai yra E. Schempp, nepasinaudojo savo teise laisvai judėti, kuri numatyta EB 18 straipsnyje. Be jokios abejonės, jo buvusi sutuoktinė šia teise pasinaudojo. Bet kuriuo atveju nagrinėjamoje byloje keliamas ne jos, o E. Schempp apmokestinimo klausimas. Vokietijos vyriausybė pastebi, kad šioje byloje vienintelė aplinkybė, kuri vyksta už Vokietijos Federacinės Respublikos ribų, yra ta, kad E. Schempp išlaikymo išmokas moka kitoje valstybėje narėje gyvenančiam asmeniui. Tačiau, kadangi išlaikymo išmokos nedaro jokios įtakos prekių ir paslaugų mainams tarp valstybių narių, ši situacija nepatenka į EB 12 straipsnio taikymo sritį.

22 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad, priešingai nei teigia Vokietijos ir Nyderlandų vyriausybės, valstybės narės piliečio, pavyzdžiui, E. Schempp, kuris nepasinaudojo laisvo judėjimo teise, padėties tik dėl šios aplinkybės negalima laikyti vien tik vidaus

situacija (žr. šiuo klausimu 2004 m. spalio 19 d. Sprendimo *Zhu ir Chen*, C-200/02, Rink. p. I-9925, 19 punktą).

23 Nors E. Schempp iš tiesų nepasinaudojo šia teise, neginčytina, kad jo buvusi sutuoktinė, apsigyvendama Austrijoje, pasinaudojo pagal EB 18 straipsnį kiekvienam Sąjungos piliečiui pripažįstama teise laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje.

24 Taip pat ir generalinis advokatas savo išvados 19 punkte iš esmės pažymėjo, kad, kadangi siekiant nustatyti, ar galima atskaityti išlaikymo išmokas, kurias Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas sumokėjo kitoje valstybėje narėje gyvenančiam gavėjui, pagrindinėje byloje nagrinėjamas nacionalinės teisės aktas atsižvelgia į minėtų išmokų vertinimą pagal valstybės narės, kurioje gyvena gavėjas, mokesčių teisės aktus, iš to neišvengiamai išplaukia, kad nagrinėjamu atveju E. Schempp buvusios sutuoktinės pasinaudojimas EB 18 straipsnyje įtvirtinta teise laisvai judėti ir apsigyventi kitoje valstybėje narėje turėjo poveikį jos buvusio sutuoktinio galimybei jai sumokėtas išlaikymo išmokas atskaityti iš jo apmokestinamųjų pajamų Vokietijoje.

25 Iš viso to išplaukia, kad tokia situacija, kai E. Schempp sutuoktinės pasinaudojimas Bendrijos teisės aktais suteikta teise turėjo poveikį ieškovo pagrindinėje byloje teisei į atskaitą toje valstybėje narėje, kurioje jis gyvena, nelaikytina vidaus situacija, neturinčia jokio ryšio su Bendrijos teise.

26 Todėl reikia įvertinti, ar tai, kad Vokietijos mokesčių administratorius atsisakė leisti E. Schempp atskaityti išlaikymo išmokas, kurias jis sumokėjo savo buvusiai sutuoktinei, gyvenančiai Austrijoje, prieštarauja EB 12 ir 18 straipsniams.

Dėl EB 12 straipsnio taikymo

27 Nagrinėjamu atveju neginčytina, kad jeigu buvusi E. Schempp sutuoktinė būtų gyvenusi Vokietijoje, jis būtų turėjęs teisę atskaityti jai sumokėtas išlaikymo išmokas. Tačiau, kadangi buvusi sutuoktinė gyvena Austrijoje, Vokietijos mokesčių administratorius E. Schempp neleido atlikti minėtos atskaitos.

28 Iš nuolatinės Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad nediskriminavimo principas reikalauja, jog panašios situacijos nebūtų traktuojamos skirtingai, jei tam nėra objektyvaus pagrindo (1997 m. liepos 17 d. Sprendimo *National Farmers' Union ir kt.*, C-354/95, Rink. p. I-4559, 61 punktas).

29 Todėl reikia nustatyti, ar E. Schempp, kuris moka išlaikymo išmokas savo buvusiai sutuoktinei, gyvenančiai Austrijoje, ir kuris šių sumų negali atskaityti savo pajamų mokesčio deklaracijoje, situacija gali būti lyginama su asmens, kuris tokias sumas moka buvusiam sutuoktiniui, gyvenančiam Vokietijoje, ir kuris naudojasi šia mokestine lengvata, situacija.

30 Šiuo atžvilgiu pastebėtina, kad pagal EStG 1a straipsnio 1 dalies 1 punkto trečią sakinį Vokietijoje galimybė atskaityti šioje valstybėje narėje gyvenančio mokesčių mokėtojo kitoje valstybėje gyvenančiam gavėjui sumokėtas išlaikymo išmokas priklauso nuo jų apmokestinimo pastarojoje valstybėje narėje.

31 Iš to išplaukia, kad, kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjamoje situacijoje valstybėje, kurioje gyvena buvusi E. Schempp sutuoktinė, išlaikymo išmokos neapmokestinamos, E. Schempp nebuvo leista atskaityti minėtų išmokų iš jo pajamų Vokietijoje.

32 Šiomis aplinkybėmis atrodo, jog neigiamos pasekmės E. Schempp kyla dėl to, kad išlaikymo išmokų mokestinis režimas valstybėje narėje, kurioje gyvena buvusi jo sutuoktinė, skiriasi nuo mokestinio režimo toje valstybėje narėje, kurioje gyvena jis pats.

33 Kaip pabrėžia Nyderlandų vyriausybė, jeigu ši buvusi sutuoktinė būtų nusprendusi apsigyventi valstybėje narėje, kurioje, priešingai nei Austrijoje, išlaikymo išmokos yra apmokestinamos, pavyzdžiui, Nyderlanduose, E. Schempp pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamo nacionalinės teisės akto nuostatas būtų turėjęs teisę atskaityti šiuos mokėjimus savo buvusiai sutuoktinei.

34 Iš nusistovėjusios teismo praktikos išplaukia, kad EB 12 straipsniu nesiekiama panaikinti galimų požiūrio į asmenis ir įmones, patenkančius į Bendrijos jurisdikciją, skirtumų, egzistuojančių atskirose valstybėse narėse, jei visiems į šio požiūrio

taikymo sritį patenkantiems asmenims jis yra taikomas remiantis objektyviais kriterijais ir neatsižvelgiant į jų pilietybę (žr. šiuo klausimu 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Milk Marque ir National Farmers' Union*, C-137/00, Rink. p. I-7975, 124 punktą ir jame nurodytą Teisingumo Teismo praktiką).

35 Iš to išplaukia, kad, priešingai nei tvirtina E. Schempp, išlaikymo išmokų mokėjimas Vokietijoje gyvenančiam gavėjui negali būti prilygintas tokių išmokų mokėjimui Austrijoje gyvenančiam gavėjui. Kiekvienu iš šių dviejų atvejų išmokų gavėjui šių išmokų apmokestinimo atžvilgiu taikomos skirtingos apmokestinimo taisyklės.

36 Taigi konstatuotina, jog tai, kad Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas pagal EStG 1a straipsnio 1 dalies 1 punktą negali atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų savo buvusiam sutuoktiniui, gyvenančiam Austrijoje, nėra diskriminacija EB 12 straipsnio prasme.

37 E. Schempp teigimu, nevienodas vertinimas, kurį jis patyrė nagrinėjamu atveju, bet kuriuo atveju išplaukia iš aplinkybės, kad galimybė atskaityti išlaikymo išmokas, sumokėtas Vokietijoje gyvenančiam asmeniui, nepriklauso nuo šio asmens faktinio apmokestinimo, tačiau faktinio apmokestinimo reikalavimas taikomas norint atskaityti išlaikymo išmokas, sumokėtas kitos valstybės narės teritorijoje gyvenančiam asmeniui.

38 Šiuo atžvilgiu reikėtų priminti, kad šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo Teisingumo Teismo tik atsakyti į klausimą, ar

Bendrijos teisė draudžia situaciją, kai Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas negali atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų savo buvusiam sutuoktiniui, gyvenančiam Austrijoje. Todėl siekiant pateikti nacionaliniam teismui išaiškinimą, kuris būtų naudingas sprendžiant ginčą pagrindinėje byloje, reikia konstatuoti, kad E. Schempp iškelta problema, kiek ji susijusi su išlaikymo išmokų mokėjimu kitoje valstybėje narėje, kurioje minėtos išmokos yra apmokestinamos, nagrinėjamu atveju neiškyla, nes yra aišku, kad išlaikymo išmokos Austrijoje niekada neapmokestinamos.

39 Dėl neginčijamo fakto, kad jeigu buvusi E. Schempp sutuoktinė būtų gyvenusi Vokietijoje, jis būtų turėjęs teisę atskaityti jo jai sumokėtas išlaikymo išmokas, nors šios išlaikymo išmokos nebūtų apmokestinamos, nes jo buvusios sutuoktinės pajamos Vokietijoje per nagrinėjamą laikotarpį buvo mažesnės nei Vokietijos mokesčių teisės aktų nustatyta apmokestinimo riba, pažymėtina, jog jis nepaneigia šio sprendimo 36 punkte padarytos išvados. Kaip teisingai pažymi Europos Bendrijų Komisija, išlaikymo išmokų neapmokestinimas Vokietijoje dėl šios priežasties negali būti lyginamas su išlaikymo išmokų neapmokestinimu Austrijoje, kur jos neapmokestinamos dėl savo pobūdžio, o kiekvienu iš šių atvejų šiems mokesčių mokėtojams kylančios mokestinės pasekmės yra skirtingos.

Dėl EB 18 straipsnio taikymo

40 Reikia priminti, kad pagal EB 18 straipsnio 1 dalį „kiekvienas Sąjungos pilietis turi teisę laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje laikydamasis šioje Sutartyje ir jai įgyvendinti priimtose nuostatose nustatytų apribojimų bei sąlygų".

41 Būdamas valstybės narės pilietis ir todėl Sąjungos pilietis, E. Schempp turi teisę pasinaudoti šia nuostata.

42 Savo pastabose E. Schempp teigia, kad EB 18 straipsnio 1 dalimi siekiama apsaugoti ne tik teisę laisvai judėti ir įsisteigti kitose valstybėse narėse, bet ir teisę pasirinkti gyvenamąją vietą. Jis tvirtina, kad, kadangi išlaikymo išmokų negalima atskaityti iš apmokestinamųjų pajamų, kai gavėjas gyvena kitoje valstybėje narėje, tokio gavėjo atžvilgiu gali būti daromas spaudimas neišvykti iš Vokietijos, tuo apribojant EB 18 straipsnio 1 dalyje garantuojamų teisių įgyvendinimą. Šis spaudimas galėtų atsirasti būtent išlaikymo išmokos dydžio nustatymo metu, atsižvelgiant į tai, kad ji nustatoma pagal mokestines aplinkybes.

43 Šiuo atžvilgiu galima užtikrintai konstatuoti, kad, kaip teigia Vokietijos ir Nyderlandų vyriausybės bei Komisija, nagrinėjamas nacionalinės teisės aktas niekaip nesuvaržo E. Schempp kaip Sąjungos piliečio teisės laisvai judėti ir apsigyventi kitose valstybėse narėse, remiantis EB 18 straipsnio 1 dalimi.

44 Be jokios abejonės, kaip pabrėžė E. Schempp, tai, kad jo buvusi sutuoktinė savo gyvenamąją vietą perkelė į Austriją, jam turėjo neigiamų mokestinių pasekmių valstybėje narėje, kurioje yra jo gyvenamoji vieta.

45 Bet kuriuo atveju Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog Sutartis negarantuoja to, kad Sąjungos piliečio veiklos perkėlimas į kitą valstybę narę nei ta, kurioje jis iki

tol gyveno, neturės jokio poveikio apmokestinimui. Dėl valstybių narių mokesčių teisės aktų skirtumų toks perkėlimas, atsižvelgiant į aplinkybes, piliečiui gali būti daugiau ar mažiau palankus arba nepalankus netiesioginio apmokestinimo atžvilgiu (žr. šiuo klausimu 2004 m. liepos 15 d. Sprendimo *Lindfors*, C-365/02, Rink. p. I-7183, 34 punktą).

46 Toks pat principas *a fortiori* taikomas tokiai situacijai, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, kurioje suinteresuotasis asmuo pats nepasinaudojo savo laisvo judėjimo teise, tačiau, jo buvusiai sutuoktinei perkėlus gyvenamąją vietą į kitą valstybę narę, teigia tapęs nevienodo vertinimo auka.

47 Esant šioms aplinkybėms, į pateiktus klausimus atsakytina taip: EB 12 straipsnio pirmoji pastraipa ir 18 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad jos nedraudžia to, kad Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamo nacionalinės teisės akto nuostatas negali iš savo šioje valstybėje apmokestinamųjų pajamų atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų savo buvusiai sutuoktinei, gyvenančiai kitoje valstybėje narėje, kurioje šios išmokos neapmokestinamos, nors jis turėtų tokią teisę, jei ji vis dar gyventų Vokietijoje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

EB 12 straipsnio pirmoji pastraipa ir 18 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad jos nedraudžia situacijos, kai Vokietijoje gyvenantis mokesčių mokėtojas pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamo nacionalinės teisės akto nuostatas negali iš savo šioje valstybėje apmokestinamųjų pajamų atskaityti išlaikymo išmokų, sumokėtų savo buvusiai sutuoktinei, gyvenančiai kitoje valstybėje narėje, kurioje minėtos išmokos neapmokestinamos, nors jis turėtų tokią teisę, jei ji vis dar gyventų Vokietijoje.

Parašai.